

בש"פ 4741/16 - עו"ד מרים כהן נגד ועדת האתיקה של לשכת עורכי דין - מחוז חיפה

**בבית המשפט העליון
בש"פ 4741/16**

כבוד השופט ס' ג'יבראן
עו"ד מרים כהן

לפני:
המערערת:

נ ג ד

ועדת האתיקה של לשכת עורכי דין - מחוז חיפה

המשיבה:

ערעור על החלטת הרשות ליאת בנמלך בתיק בש"פ
1874/16 שניתנה ביום 25.5.2016

עו"ד יוסי אור-הכהן

בשם המערערת:

ההחלטה

1. ערעור על החלטת הרשות ל"י בנמלך בש"פ 1874/16-א, מיום 25.5.2016, במסגרתה נדחתה בקשה המערערת להארכת מועד להגשת בקשה רשות ערעור.

2. המערערת הגישה בקשה להארכת מועד להגשת בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בירושלים בעמל"ע 40245-09-15 מיום 6.1.2016, בגין התקבל באופן חלקי ערעור שהגישה על פסק דין של בית הדין המשמעתי הארץ של לשכת עורכי דין –vr כרעה שוהות עלייה בגין עבירות המשמעת בהן הורשעה הופחת ל-4 חודשים השעה על תנאי, החל עונש של 6 חודשים השעה על תנאי. בבקשתה, העלתה המערערת שתי טענות מרכזיות: האחת, היא שאף שפסק הדין נשלח אליה באמצעות הפקסימיליה ביום 21.1.2016, היא "נכשפה" אליו רק ביום 14.2.2016,vr כר שיש לראות במועד האחרון את מועד המסירה של פסק הדין. השנייה, היא כי המועד להגשת היליך ערעורו לבית משפט זה אינו קבוע ביום דין, וכי ככל שלמדו ממהמועד הקבוע להגשת בקשה רשות ערעור פלילי – 45 ימים – בקשהה הוגשה במועד.

3. ביום 25.5.2016 הרשות דחתה את בקשה של המערערת. בהחלטתה, הרשות קבעה כי חרף טענותיה של המערערת, היה עליה להגיש את בקשהה בתוך 30 ימים. בעניין זה, הרשות צינה כי לא קיימת אי בהירות ביחס לפרקי הזמן שבמסגרתו היה עליה להגיש את היליך הערורי, שכן קיימת פסיקה ברורה בעניין. ביחס למועד שמננו יש למנות

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

את הימים להגשת ההליך, הרשותת הצביעה על כך שהמעערעת בעצמה אישרה כי פסק הדין התקבל במשרד בא-כוחה ביום 21.1.2016, אלא שהיא ובא-כוחה "נחשפו" לפסק הדין רק כשלושה שבועות מאוחר יותר, וזאת מטעמים אישיים. בהמשך לכך, הרשותת קבעה כי אף שבנסיבות מסוימות ראוי לקבוע כי ידיעה על פסק דין היא בבחינת "טעם מיוחד" המצדיק ארכה, במקרה דין המעערעת לא הרימה את הנטל להוכיח כי מתקיימים טעמים המצדיקים מתן ארכה. כן הדגישה הרשותת כי היה מצופה מבא-כוחה של המעערעת אף מהמעערעת עצמה – עורכת דין במקרה – לברר מהי הפסיכיה הנוגגת ולוודא את מספר הימים שבו נתונים לה להגשת ההליך. לבסוף, הרשותת קבעה כי גם סיכון ההליך אינו מצדיקים את מתן הארכה, בפרט בהתחשב בכך שמדובר בהליך ב"גיגול רביעי" והמעערעת לא שכנה כי מדובר במקרה חריג שבחריג בו תינתן רשות ערעור.

4. מכאן הערעור לפניינו, במסגרת המעערעת עומדת על כך שהגשת בקשה רשות הערעור הוגשה על ידה במועד – וכן לא הייתה זקופה להארכת מועד, אלא הגישה את בקשהה לארכאה אך למען זה, המעערעת מדגישה כי מועד הגשת בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז היליכים משמעתיים של לשכת עורכי הדין הוא 45 יום ממועד המצאת פסק הדין, ולא 30 يوم ממועד הממצא. המעערעת מבהירה כי קביעתה של הרשותת התבוססה על תקנות בתי המשפט (סדרי הדין בערעור לבית המשפט העליון לפי חוק לשכת עורכי הדין), התשמ"ט-1988, אף שתקנות אלה, לדידה, אין רלבנטיות בדיון הקבוע כוון באשר לבקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, וזאת מן הטעמים המפורטים בערעורה. עוד טוענת המעערעת כי אף אם ישנה פסיקה שקובעת כי המועד להגשת ההליך הינו בתוך 30 יום, הרי שאין זה תפקido של בית המשפט ליצור סדרי דין שלא נקבע על ידי המחוקק באופן מפורש, בפרט עת מדובר בהחלטות שניתנו באופן לעילידי רשמי בית המשפט העליון, להבדיל משופטי בית המשפט העליון. כמו כן, המעערעת גורסת כי סדרי הדין צריכים להיות נהירים, ברורים ונגישים לבועל הדין. לחיזוק עמדתה, המעערעת מצינית כי בא-כוחה פנה למרצהomidע של בתי המשפט, שם נאמר לו כי המועד להגשת ההליך הוא 45 ימים, כאשר קיבל תשובה דומה אף מזכירות בית המשפט העליון. המעערעת מוסיפה טוענת כי אף אם יקבע כי מועד הגשת בקשה רשות הערעור הוא 30 יום, יש לייחס לה ולבא-כוחה שגגה שבדין, וזאת לאור העובדה כי קביעת חוק ביחס למועד הגשת בקשה רשות הערעור.

בנוסף לדברים האמורים, המעערעת טוענת כי המצאת פסק דין לידיה לא הייתה כדין. לעומת זאת, יש מקום לקבוע כי בסדרי הדין הרלבנטיים לעניין הנדון הממצא תעשה במסירה אישית או בדואר רשום עם אישור מסירה, כך שלא תהיה אפשרות להמציא מסמר בפקסימיליה. זאת, בפרט עת לא נערכ כל וידוא טלפוני באשר לקבלת המסמר ביום המשלוח או לאחריו. לחלווף, המעערעת טוענת כי אי בהירות המועד הקבוע בחוק ואילו המצאת פסק דין כדין עולם לכדי טעמים מיוחדים המצדיקים הארכת מועד בקשה רשות ערעור. לבסוף, המעערעת סבורה כי סיכון ההליך עצמו כמו גם הצורך בקביעת הלכה ברורה ומחייבת בסוגיות העומדות בבקשתה לרשות ערעור מגבשים טעם נוסף לקבלת ערעורה.

5. מנגד, המשיבה, ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, סבורה כי יש לדחות את הערעור. המשיבה סומכת את ידה על החלטתה המונומקט של הרשותת כי אין מקום להאריך למעערעת את המועד להגשת בקשה רשות ערעור. המשיבה מדגישה כי עסקין בבקשת רשות ערעור בגיגול רביעי, כאשר העונש שהושת על המעערעת במסגרת היליכים המשפטיים הוא 4 חודשי השעה על תנאי – להבדיל מהשעה בפועל, כך שאין כל פגעה בפרנסתה או בעיסוקה של המעערעת. עוד מטעינה המשיבה כי, לשיטתה, מדובר בערעור אקדמי ברובו – ללא כל נפקות אופרטיבית, וכי אף מטעם זה לא היה מקום לקבל את בקשהה ואין מקום לקבל את ערעורה. כמו כן, המשיבה מבהירה מדוע שוגה המעערעת בעמדתה כי עמדו לרשותה 45 ימים להגשת ההליך ממועד קבלת פסק דין.

ציוון, בקצרה, כי המערערת הגישה את תשובה לתגובה המשיבה לערעור, ובזה הצבעה על טעויות שנפלו, לדידה, בטיעוניה של המשיבה. בין היתר, המערערת מראה כי בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המוחזק בהליכים משמעותיים היא אינה "יציר ההחלטה", כפי שגורסת המשיבה, כי אם "יציר החוק", וזאת אף אם המועד להגשת בקשה רשות הערעור לא נקבע בדיון בצורה מפורשת.

6. לאחר שעניינו בערעור ובנספחים המצורפים לו, בתגובה המשיבה ובתשובה המערערת לתגובה המשיבה, ולאחר שקרהתי בקפידה את החלטת הרשות, נחה דעתך כי דין הערעור להידוחות.

7. החלטתה של הרשות מנומקת ומפורטת כדבאי, ומוסבר מה מדובר בקשה של המערערת אינה מגבשת "טעמים מיוחדים" שיש בהם כדי להוכיח הארכת מועד להגשת בקשה רשות ערעור. כאמור, סבורני כי בצדק דחפה הרשות את הבקשה למתן ארכה, ולא מצאת בה החלטתה כל פגם המצדיק התעverbות. ודוק: חרב טענותיה של המערערת כי הדיון בעניינה אינו ברור, ועל אף שהליכים משמעותיים בלשכת עורכי הדיון מצויים בمعالג ה"מעון-פלילי" ומהיבים נקיית זהירות מיוחדת, הרי שפסקתם של רשמי בית משפט זה בדבר המועד להגשת בקשה לרשות ערעור בהליך זה הייתה עקבית, ועמדו על מועד של 30 ימים מיום המצאת פסק הדין לידי בעל הדיון (ראו: בש"פ 15/1051-א' בגין נ' ועדת האתיקה המוחזקת של לשכת עורכי הדיון, פסקה 1 (3.3.2015); בש"פ 13/6803 פליקסברוט נ' ועדת האתיקה המוחזקת של לשכת עורכי הדיון, פסקה 3 (15.10.2013); בש"פ 11/6447-א' מסאלחה נ' ועדת האתיקה הארץית של לשכת עורכי הדיון (20.9.2011)).

8. אף לגופו של עניין, לא שוכנעתי כי במקרה דין יש לראות את תאריך המצאת פסק הדין מהרגע שבו נחשפה אליו המערערת, וזאת בעיקר בהתחשב בחולוף הזמן מהרגע שנשלח למשרד בא-כוחה ועד שהשנים נחשפו אליו – כאמור, שלושה שבועות לאחר שהתקבל בפקסימיליה במשרד בא-כוחה, וכשבועיים וחצי לאחר שהופיע באתר "נת המשפט". יתרה מכך, סבורני כי גם סיכון ההליך, כשלעצמם, אינם מティים את הCPF אל עבר קבלת הערעור. אשר על כן, ובפרט בהתחשב בעובדה שהוושת על המערערת עונש של ארבעה חודשים השעה על תנאי – להבדיל מהשעה בפועל, אין בידי לקבל את הערעור.

9. סוף דבר, הערעור נדחה.

ניתנה היום, כ"ג באלו התשע"ו (26.9.2016).